

Voordrachten en Verhalen opgeschreven in 1943

Amersfoort

-

Appèl

Kil en onheilspellend duister

Valt over ons de avond, en in troosteloze rij

Staan doodstil, duizenden, en elk gewaagd gefluister

Wordt mompelend vermoord, 'wees stil . . daar komen zij '

Daar komen trots en wreed, de goed doorvoede mannen

Voldoening in hun harde stem, om 't harteloos bestaan

Van ons , die weerloos zijn, voor hun doordachte plannen

Van pijn doen, en vernedering: . . . nu vangt de telling aan

Die . . . Mützen . . ab ! Met kaalgeschoren hoofden

Waarover honend, fel het witte zoeklicht speurt

Staan roerloos wij . . de moeden . . de beroofden

Van wat ons dierbaar is, doch van ons werd gescheurd

Slechts één gedachte heerst nu over ons, een hopen :

Dat ons getal mag kloppen met hun lijst . . .

Als dat zo is, gaan de barakken open

Waarachter 't visioen van brood en slaap verrijst

Hier staan bij duizenden veracht, de vele ongenoemden

De nummers in het slecht Groot Duits Toneelbedrijf

De Führer opgevoerd; "Appèl van de verdoemden."

Applaus, dan nazi-dom, 'sieg heil' . . . aanschouw hun schamel lijf !

Links voor mij kreunt er één, wij dwingen hem tot zwijgen

Verplaatsen af en toe geluidloos onze voet

Om door dit klein beweeg, de macht weer te herkrijgen

Van 't al te lange staan, dat ons verstijven doet

Wat duurt het lang ! Daar komt op die verzuchting
Als antwoord 't zwak gerucht, dat gaat van rij tot rij
Eén man ontbreekt . . waarschijnlijk een ontvluchting. .
Zo zij God hem . . . dan ook ons nabij !

Hij was verslapt door koorts en ziekzijn ingeslapen
Zij vonden hem in zijn barak, nu wordt hij voorgeleid
Zij gaan hem straffen . . . straffen . . . zestig slagen
Omdat hij ziek is , en nog niet voldoende lijdt

O, ik hoef niets te zien, want mijn gedachten meten
Wat nu daarginds gebeurt, ontierend, vals, gemeen, . . .
Als hij dit overleeft, hij zal dit nooit vergeten
Dit beuken op zijn vlees, en langzaam één voor één

Rijt elke slag een wond die in zijn ziel een teken
Doen dragen zal, teer kwetsbaar, brandend heet . . .
En misschien zal hij eens zichzelf verachtend smeken :
Delg mijn herrinnering Heer, opdat ik dit vergeet

Goddank, zijn kreten gierend opgeklonken
Zijn langzaam aan gedaald tot zacht en wee geschrei
Oneindig moe . . . nu is ook dit verzonken
En slechts nog doffe slagen horen wij

Antenne, december 1943

*Nationaal Monument Kamp Amersfoort
(foto: 5-mei-2013)*